

דמיא פשוטי של מים פושרים ומותבינן לה לריאה בנה.

בחמימי לא מותבינן לה, משום דכווצי, ונסתם בכך הנקב. בקירוי לא, משום דמטרשי, שמקשים את הקרום, וקרום דק כשהוא מתקשה הרי הוא נסתר בעת משמוש היד, ויתכן שהבדיקה תנקב אותו.

אלא, בדקינן לה בפשוטי.

אי מבצבצא טרפה, ואי לא, כשרה. משום דאמרין, תתאה אינקיב, עילאה לא אינקיב. והאי דאושא — זיקא דביני וביני הוא.

[וכדמפרשינן לה לעיל מו ב].

אמר עולא אמר רבי יוחנן: ריאה שבשרה נימוח בתוך קרומי הריאה, שנשפכה בקיתון [ונשפך הבשר המחוי מראשה לסופה, ומסופה לראשה, ונחסר בכך בשר הריאה] — כשרה.

אלמא, קסבר רבי יוחנן, חסרון שאירע מבפנים לא שמיה חסרון.

איתביה רבי אבא לעולא: הרי שנינו במשנתנו: הריאה שניקבה או שחסרה הרי היא טריפה.

ומדייק רבי אבא: מאי "חסרה"?

אילימא חסרה מבחוץ — היינו ניקבה? שהרי אי אפשר לחסרה מבלי שינקב הקרום.

אלא, לאו, בהכרח שחסרה מבפנים. ושמע מינה חסרון מבפנים שמיה חסרון.

ודחינן: לא תשמע מינה. כי לעולם אימא לך חסרה מבחוץ. ודקא אמרת "היינו ניקבה?"

לא צריכא, הוצרך תנא דמתניתין למיתני "חסרה", אלא לרבי שמעון, דאמר אין הנקב של ריאה מטריפה עד שתנקב לבית הסמפונות. וקא משמע לן תנא דמתניתין, כי הני מילי שסבר רבי שמעון בעינן שתינקב עד לבית הסימפונות, נקב דלית ביה חסרון. אבל נקב דאית ביה חסרון, אפילו רבי שמעון מודה דלא בעינן שינקב עד בית הסימפונות.

רבי הנניה חלש, חלה. על לגביה רבי נתן וכל גדולי הדור. איתו קמיה ריאה שנשפכה בקיתון, ואבשרה.

אמר רבא: והוא דקיימי סמפונות, שלא נימוקו.

אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי: מנא ידעינן שלא נימוקו? שמא נימוקה אחת מהן?!

אמר ליה: מיייתנן צעא דקוניא, קערת חרס מצופה באבר, שהיא חלקה, ושפכינן לה למיחוי של בשר הריאה בגויה, וחזינן: אי אית בה שורייקי חיורי, מראות לבנות, סימן הוא שנימוקו הסימפונות, והרי היא טרפה, ואי לא — כשרה!

אמר רב נחמן: ריאה שנימוקה מקצתה מאליה, שאינה נשפכת בקיתון, אך אותו מקום שנימוק הרי הוא חלול, שאין בו כלום, וקרום שלה קיים — כשרה.

תניא נמי הכי: ריאה שנימוקה וקרום שלה קיים, אפילו מחזקת באותו חלל שנוצר רביעית הלוג - כשרה.

ניטלה שלפוחית האם שלה, שהולד מונח בו מ-א — כשרה.

התליע כבוד שלה, זה היה מעשה, ועלו עליה בני עסיא ג' רגלים ליבנה. ודנו בדבר, ובשני הרגלים הראשונים לא אמו להם דבר.

לרגל שלישי עמדו החכמים למנין, ורבו המתירים, ואז התירוח להם.

אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן: ריאה הסמוכה הדבוקה לדופן, אין חוששין לה שמא ניקבה, אלא תלינן שנדבקה לדופן משום מכה שהיתה בדופן, וכשחיתה המכה היא הדביקה את הריאה לדופן.

אבל, אם העלתה הריאה צמחים [פצעים או אבעבועות] סביב לסמיכותה לדופן, חוששין לה, ותולין את המכה בריאה.

מר יהודה משמיה דאבימי אמר: אחד זה ואחד זה — חוששין לה.

היכי עבדינן, כיצד בודקים את הריאה שנדבקה?

אמר רבא: רבין בר שבא אסברה לי כיצד בודקים:

מייתינן סכינא דחליש פומיה, שמחודד פיו, ומפרקינן לה לריאה מדופן הבהמה שנצמדה אליו. וחזינן: אי איכא ריעותא בדופן, תלינן בתר דופן, והרי היא כשרה.

ואי לא, אם אין מוצאים ריעותא בדופן, תלינן מחמת ריאה היא, וטרפה.

רב נחמיה בריה דרב יוסף בדיק לה, לאחר שפירקו את הריאה ומצאו שהמכה היא בדופן, בפשורי, שמנפח את הריאה בתוך ספל מים, ואם היא מבצבצת הרי זה סימן שניקבה, והיא טרפה.

אמר ליה מר זוטרא בריה דרב הונא בריה דרב פפי לרבינא: הא דרב נחמיה בריה דרב יוסף, אתון, אחא מתניתו לה. ואילו אנן, אדרבא מתנינן לה.

דאמר רבא: הני תרתי אוני דריאה דסריכין להרדי, בקרום שעלה ביניהם, לית להו בדיקותא לאכשורי.

רב נחמיה בריה דרב יוסף בדיק לה לשתי האונות שנדבקו זו לזו, בפשורי.

מתקוף לה רב אשי: האי בדיקה בפשורי לגבי אונות דבוקות — מאי היא?!

בשלמא הכא, בנדבקה הריאה לדופן, יש מקום לבדיקה, שאם אינו מבצבץ, תלינן את המכה בדופן, ולא אמרינן ניקבה הריאה ונסתמה, וכשרה.

אבל התם, מה טעם בבדיקה? והרי סירכא זאת, היא קרום שעלה מחמת מכה ונסתם, ומה איכפת לן באיזו אונא הוא ניקב ונסתם?! והרי אי האי נקיב, טרפה, ואי האי נקיב, טרפה.

והוינן בה: ומי אמר רב נחמן הכי, שרק אם העלתה צמחים חוששין לה, ומכלל זה אתה למד, שאם פשיטא שניקבה הריאה, לא תועיל לה סתימה?! והאמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן: ריאה שנקבה, ודופן סותמתה — כשרה?!

ומשנינן: לא קשיא.

התם, שאמר רב נחמן שאם דופן סותמתה מועילה הסתימה איירי במקום רביתא, והיינו במקום שהריאה והדופן גדלין כאחד

בסמיכות זה לזו, דההיא סירכא שעלתה ביניהם אינה מתפרקת לעולם, והנקב שתום היטב, ולכן היא כשירה.

הבא, דחייש רב נחמן, הוא באופן שעלתה הסירכא שלא במקום רביטא, למעלה ברוחב החלל כנגד האומא הגדולה, ששם הריאה רחוקה מהדופן, ויש לחוש שתתפרק הסתימה.

והיכא הוא מקום רביטא? במקום חיתוכי דאוני, הסמוך לצואר.

גופא. אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן: ריאה שנקבה, ודופן סותמתה — כשרה.

אמר רבינא: והוא דסביך בבשרא. שנסככת ונאחזת הריאה בבשר שבין שתי הצלעות, שהיא סתימה חזקה שאינה מתפרקת, אבל אם היתה הריאה נדבקת בצלעות עצמן, אין זו סירכא קיימת.

אמר ליה רב יוסף לרבינא: ואי לא סביך בבשרא מאי? הווי טרפה. אלמא אמרינן - נקובה היא.

אי הכי, כי סביך נמי בבשר, לא תועיל סתימתה. דהא תניא: ניקב הגיד של אדם, פסול אותו אדם לבוא בקהל משום כרות שפכה, מפני שהוא שותת, שאין שכבת זרעו יורה כחץ אלא שותת, ואינה ראויה להוליד. נסתם הגיד - כשר לבוא בקהל מפני שהוא מוליד. וזהו פסול שחוזר להכשירו!

ומדייק רב יוסף: "וזהו", למעוטי מאי? לאו, למעוטי כחאי גוונא, שאם ניקבה הריאה לא תועיל הסתימה להכשירה, ואפילו היתה הסתימה בבשר, דומיא דגיד?!

אמר לו רבינא: לא! למעוטי קרום שעלה מחמת מכה, בריאה, דאינו קרום. אבל סתימת דופן בבשר, סתימא מעליא היא.

מתקיף לה רב עוקבא בר חמא: אילו אינקיב בדופן להדה, כנגד הנקב שבריאה, מאי? טרפה. משום שהתבטלה מעתה סתימת הריאה.

אם כן, ליתני במתניתין "נקובת הדופן"?

ומשנינן: וליטעמיך, הא דאמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן: מרה שניקבה, וכבד סותמתה, כשרה.

הרי אילו אינקיב כבד להדה דמרה, מאי? הרי היא טרפה. ואם כן, ליתני במשנה נקובת הכבד?!

אלא, מאי אית לך למימר - כי ניקבה נקב דלאו מיניה מיטרפא, לא קתני. שהרי משניקב הכבד אין הוא מטריף בניקובו אלא היא טריפה מחמת שנתבטלה סתימת המרה כשניקב הכבד. ואם כן, בניקב הדופן, הבא נמי, כיון דלאו מיניה מיטרפא, אלא מביטול סתימת הנקב של הריאה, הילכך לא קתני.

בעא מיניה רבה בר בר חנה משמואל: העלתה הריאה הסמוכה לדופן צמחין— מהו?

אמר ליה: כשרה.

אמר ליה: אף אני אומר כן! אלא, שחת למידיים מזדנזין מגמגמין בדבר. דאמר רב מתנא: ריאה שהיא מליא מוגלא [והיינו צמחים] - טרפה. מים זכים— כשרה.

אמר ליה שמואל: **ההיא** — **בכוליא** בכליה אתמר.

רבי יצחק בר יוסף הוה קאזיל בתריה דרבי ירמיה בשוקא דטבחי. חזנהו להנך ריאות דקיימין צמחי צמחי.

אמר ליה רבי יצחק לרבי ירמיה **לא בעי מר אומצא?** שרוצה היה לדעת אם יכשירנה.

אמר ליה רבי ירמיה: **לית לי פריטי!** דחהו רבי ירמיה מלענות על שאלתו.

אמר ליה רבי יצחק **אקפן אנא!** שהטבחים יקיפו לי, שסומכים עלי.

אמר ליה רבי ירמיה: **מה אעביד לך? דבי אתו לקמיה דרבי יוחנן** לשאול על ריאות שהעלו צמחים, **משדר להו לקמיה דרבי יהודה ברבי שמעון, דמורי בה משמיה דרבי אלעזר ברבי שמעון להיתירא.** וליה, לרבי יוחנן עצמו **לא סבירא ליה.** שלא היה מכשירם, אבל גם לא היה מטריפם, לפי שלא שמע על כך מפי רבו.

אמר רבא: **כי הוה מסנינן בתריה דרב נחמן בשוקא**

ב-ח דגלדאי רצענין, ואמרי לה בשוקא דרבנן, חזי הנך ריאות דקיימין צמחים צמחים, גדולים כנדי כנדי, כנודות, ולא אמר להו ולא מירי.

רבי אמי ורבי אסי הוו חלפי עברו בשוקא דטבריא. חזי הנך ריאות דקיימי בהו טינרי טינרי, והיינו צמחים גדולים מכנדי כנדי, שכבר הוקשו כסלע, ולא אמרי להו ולא מירי!

אתמר: מחט שנמצאת בריאה, ואין הריאה

נקובה מבחוץ, ואין יצא ממנה אור —

רבי יוחנן ורבי אלעזר ורבי חנינא מכשרי.

רבי שמעון בן לקיש ורבי מני בר פטיש ורבי שמעון בן אליקים טרפי.

והוינן בה: **לימא בהא קמיפלגי.** דמר סבר חסרון מבפנים בנקיבת המחט בריאה שמיה חסרון, ומר סבר **לא שמיה חסרון.**

ודחינן: **לא.** דכולי עלמא חסרון מבפנים לא שמיה חסרון. **והכא בהא קמיפלגי:** מר סבר — **סמפונא נקט ואתאי.** שאנו מניחים שנכנסה לסמפון הריאה דרך הקנה, אף על פי שאין דרך הבהמה שיכנס בה המחט דרך הקנה. ומשום שאין אנו רואים נקב בריאה שניתן לתלות שחדרה המחט מהוושט אל הקנה והריאה.

ומר סבר, **נקובי נקיב,** שנכנסה המחט תחילה לוושט, כדרך אכילה, ומשם היא נקבה את המעים ויצאה, ונקבה את קרום הריאה ונכנסה אליה, **ואתאי.**

ההיא מחטא דאשתכח בחיתוכא דריאה, לאחר חיתוך הריאה לנתחים. **אייתוה לקמיה דרבי אמי.** סבר **לאכשורה,** דסבר שנכנסה לריאה דרך הקנה, וחסרון מבפנים לא הוי חסרון.

איתיביה רבי ירמיה ואיתימא רבי זריקא: הרי שנינו במשנתנו בכלל י"ח טרפות, הריאה שניקבה או שחסרה.

ומדייק רבי ירמיה: **מאי "חסרה"?** אילימא מבחוץ, היינו ניקבה?

אלא, לאו, שחסרה מבפנים.